

C/ DOCTOR COBERA, 24
08328 ALELLA (BARCELONA)

TEL.: 93 540 64 83

FAX: 93 555 10 40

CORREU@ACTIUM.CAT

Actium[®]

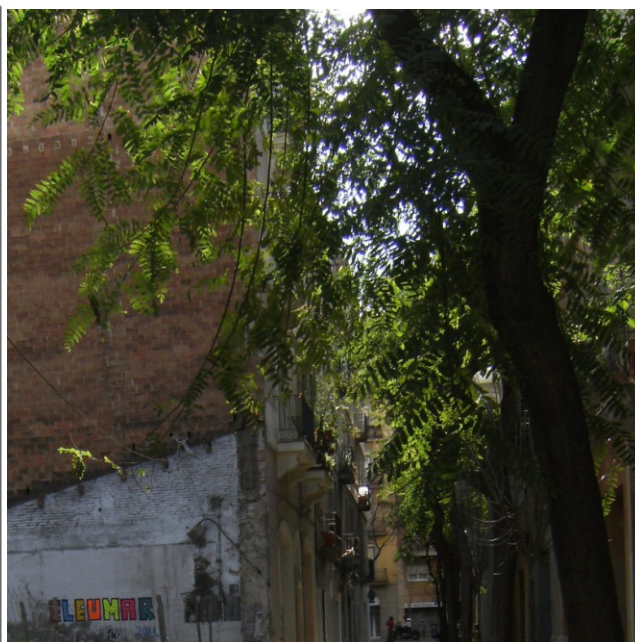
GESTIÓ DEL PATRIMONI
HISTÒRIC I ARQUEOLÒGIC

Intervenció arqueològica Passatge de Gaiolà, 8-12. Refugi 433

Barcelona,
Barcelonès

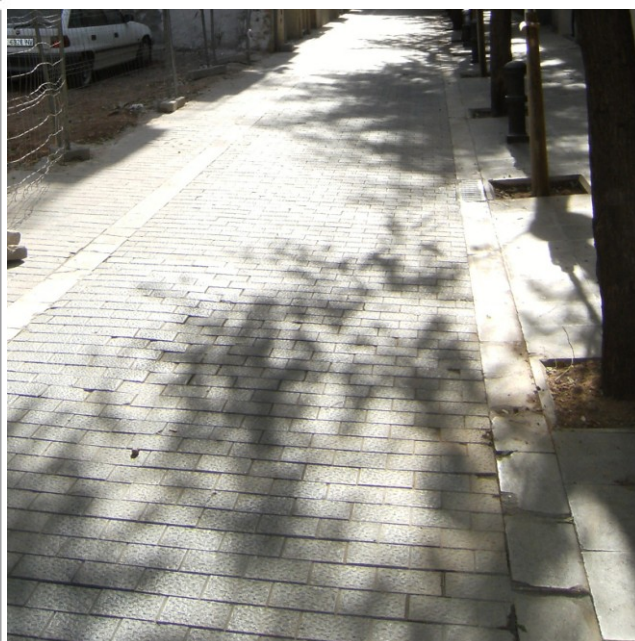
Del 5 al 30 de març de 2012

OSCAR CASTRO LÓPEZ
ALELLA, ABRIL DE 2012

Memòria

Codi Servei d'Arqueologia de Barcelona: 014/12
Núm. Exp. Dept. Cultura: 470 K121-NB 2012-1-8393

SUMARI

1.	SITUACIÓ.....	3
2.	MARC GEOGRÀFIC I GEOLÒGIC	3
3.	CONTEXT HISTÒRIC I ARQUEOLÒGIC.....	4
3.1.	Context històric.....	4
3.2.	Antecedents arqueològics.....	7
4.	MOTIVACIÓ I OBJECTIUS.....	7
5.	FONAMENTS DE DRET	7
6.	TREBALLS REALITZATS.....	8
7.	METODOLOGIA	8
8.	RESULTATS DE LA INTERVENCIÓ.....	8
9.	CONCLUSIONS.....	9
10.	BIBLIOGRAFIA	9

ANNEX 1. DOCUMENTACIÓ ADMINISTRATIVA

ANNEX 2. DOCUMENTACIÓ FOTOGRÀFICA

ANNEX 3. DOCUMENTACIÓ PLANIMÈTRICA

FITXA TÈCNICA

Tipus d'intervenció	Preventiva
Activitat autoritzada	Excavació
Dates autoritzades	Del 5 al 30 de març de 2012
Codi Servei d'Arqueologia de Barcelona	014/12
Núm. Exp. Dept. Cultura	470 K121-NB 2012-1-8393
Promoció	Plan B Eventos SL
Execució de la intervenció	Actium Patrimoni Cultural, SL
Direcció tècnica	Oscar de Castro López
Lloc de la intervenció	Passatge de Gaiolà, 8-12
Població i comarca	Barcelona, el Barcelonès
Coordenades UTM (ETRS89 31N)	X = 430889 / Y = 4583577 / Z = 29.52 msm
Paraules clau	Refugi 433 Bombardejos Guerra Civil volta catalana 1936 - 1938
Resum	<p>En el control dels moviments de terres per a la construcció d'un habitatge plurifamiliar amb tres soterranis al solar del Passatge de Gaiolà, 8-12, no s'ha pogut identificar cap element d'interès arqueològic.</p> <p>La descoberta d'una estructura al rasant de la finca feia creure en l'existència d'un refugi antiaeri de la Guerra Civil que podria correspondre al inventariat amb el número 433 a l'Arxiu Administratiu de l'Ajuntament de Barcelona. L'exploració i estudi d'aquesta construcció no ha pogut confirmar que es tracti d'aquest refugi, tot i que no es descarta la seva presència en alguna altre part del traçat del carrer o finques adjacents.</p>

1. SITUACIÓ

La intervenció arqueològica es situa al número 8-12 del passatge de Gaiolà. Geogràficament es troba situat a la confluència dels barris de Sagrada Família (al qual pertany), la Dreta de l'Eixample i el Fort Pienc.

Les coordenades UTM (ETRS89) són:

$$X = 430889 / Y = 4583577 / Z = 29.52 \text{ msm}$$

2. MARC GEOGRÀFIC I GEOLÒGIC

L'actual configuració de la comarca del Barcelonès és el resultat d'una voluntat racional per tal de no deixar la ciutat de Barcelona aïllada en el moment de la repartició comarcal del país. Aquest aïllament, de fet, s'havia accentuat després de que s'anessin annexionant, entre 1897 i 1921, tota una sèrie de poblacions que envoltaven la ciutat comtal: Sant Martí de Provençals, Sant Andreu de Palomar, Horta, Gràcia, Sant Gervasi de Cassoles, Sarrià, les Corts de Sarrià i Sants.

Així doncs, la creació de la comarca del barcelonès va servir per aglutinar, juntament amb la ciutat comtal, una sèrie de pobles que, de fet, atenent exclusivament la morfologia del territori, seria més lògic que formessin part de les comarques limítrofes. Seria el cas, per posar alguns exemples, d'Esplugues de Llobregat o Sant Just Desvern, integrats dins del Barcelonès però que, de fet, pertanyen a la comarca geogràfica del Baix Llobregat.¹

La ciutat s'assenta sobre una zona formada per terrenys quaternaris que hom coneix com a Pla de Barcelona. Aquest pla està obert a la mar i limitat, a l'oest, per la Serralada litoral i, a migjorn, per la falla que segueix, ran de mar, des de Garraf i el turó de Montjuïc, seguint pels turonets, ara integrats dins de la trama urbana, dels Ollers, del Tàber, de les Falzies, de la Bóta, etc., fins al turó de Montgat, més enllà del Besòs. El Pla presenta una zona de ruptura amb la presència d'un salt o esglaó d'uns vint metres, clarament visible en la morfologia urbana (les baixades de Jonqueres, de la Via Laietana o del carrer de les Moles, per citar alguns exemples). De l'esglaó cap a mar, a diferència del que trobem a la zona superior, no hi ha sòcol de llicorella ni de granit, sinó un mantell al·luvial format per les aportacions de les rieres, dels torrents, dels deltes dels rius veïns i del corrent litoral.

¹ Autors diversos, 1982:12

3. CONTEXT HISTÒRIC I ARQUEOLÒGIC

3.1. Context històric²

La gènesi dels barris extramurs

Durant el segle XVIII la relació existent entre la ciutat de Barcelona i els pobles dels voltants era molt intensa. Del portal de Sant Antoni sortia el camí cap a Sants, i del portal de l'Àngel el camí de Gràcia. El trànsit era tan tal que es van instal·lar serveis regulars de cotxes de cavalls. El 1824 es van plantar quatre fileres d'arbres al voltant del vell camí de Gràcia, que es convertí en un passeig tant per als barcelonins com per als graciencs. Més tard, es van construir jardins amb berenadors i locals a l'aire lliure on es feia teatre, balls i concerts de música i atraccions.

Entre el 1854 i el 1856 s'aconsegueix enderrocar les muralles en un curt període de govern progressista, però fins al 1858 no es va permetre de fer un pla per eixamplar urbanísticament la ciutat.

Va ser l'any 1859 quan el consistori barceloní va convocar un concurs de projectes urbanístics, del qual va sorgir guanyador el de l'arquitecte Rovira i Trias. Paral·lelament, el govern central en va encarregar un altre a l'enginyer Ildefons Cerdà, un pla que va imposar per un decret que anul·lava la decisió de l'Ajuntament de Barcelona. Aquella intromissió centralista no va agradar gens a la ciutat, malgrat que establia un projecte millor. El Pla Cerdà aprovat es va rebutjar per la mesura centralista del govern i pel gran nombre d'espais "desaprofitats" en jardins. El seu pla no es destinava, només, a l'espai que avui ocupa el districte de l'Eixample; va plantejar un eixample entre Montjuïc i el riu Besòs, incloent-hi el terme de Sant Martí.

L'Eixample es va construir en els anys de la industrialització de Catalunya, a la darreria del segle XIX i començament del XX. La part central, la dreta de l'Eixample, va ser el barri de la burgesia que va introduir a casa seva un estil propi, el modernisme, reflex d'aquell moment. Malgrat concentrar-se en aquesta zona un bon nombre dels edificis significatius, la resta dels que hi havia també a altres barris com el Fort Pienc, la Sagrada Família, Sant Antoni o l'esquerra de l'Eixample, van ser influïts per aquest corrent. Tot l'Eixample constitueix un conjunt arquitectònic modernista únic a Europa.

Cerdà amb el seu pla volia dissenyar una ciutat igualitària, on no es diferenciessin uns barris dels altres per les condicions de vida imposades. Els mateixos serveis es preveien uniformement per a tots els racons.

Es basava en una gran xarxa de carrers perpendiculars i travessers. Tots ells uniformes, excepte dues vies esbiaixades superposades -la Diagonal i la Meridiana- i la Gran Via de les Corts Catalanes. El punt on es trobaven aquests eixos era el gran centre de comunicacions de l'Eixample, en el qual es preveia una gran plaça, la de les Glòries Catalanes. Amb un gran rigor, va preveure el repartiment uniforme de zones de serveis, com ara mercats, centres socials i esglésies, i uns grans parcs de districte.

² Ajuntament de Barcelona

Les illes no eren ben bé quadrades, ja que, per facilitar la visibilitat, a les cantonades es tallaven els angles en forma de xamfrà. A l'interior de cada una només es permetia construir en un o dos costats, i la resta de l'espai es deixava per al jardí dels veïns. Les cases no havien de tenir més de tres pisos d'alçada (16m.), ni tampoc no havien de ser gaire profundes. Cerdà ho va establir així perquè considerava que la salut dels ciutadans depenia de poder viure en unes cases ben il·luminades per en les quals circulés l'aire net dels jardins que les havien d'envoltar per tot arreu.

Pel que fa als jardins, a més dels arbres dels carrers i els jardins de cada illa de cases, a cada barri es feia un gran parc de quatre a vuit illes d'extensió. A més a més, ala zona del Poblet, avui barri de la Sagrada Família, hi preveia un gran hipòdrom i un gran bosc a l'extrem de llevant de la ciutat, a la riba del Besòs. Igualment es preveien tres hospitals fora de la trama de carrers.

Tot i que en aquell moment era difícil d'imaginar-se l'existència de l'automòbil, es va deixar carrers espaiosos, per on podien circular els carros, els cotxes i els tramvies de cavalls.

La Dreta de l'Eixample va ser el sector on començà a materialitzar-se el projecte d'Ildefons Cerdà. S'estén entre els carrers de Balmes -constituït durant molts anys en barrera, pel pas a cel obert del tren de Sarrià- i el Passeig de Sant Joan, una de les vies muntanya-mar bàsiques del projecte de Cerdà.

El primer grup d'habitatges es va construir a l'actual encreuament dels carrers del Consell de Cent i Roger de Llúria. La Dreta de l'Eixample inicialment acollí algunes implantacions industrials importants, com la fàbrica Elizalde, una de les primeres d'Espanya en fabricar automòbils i motors.

De mica en mica, però, es va convertir en el barri en el qual s'ubicava preferentment la residència burgesa, amb l'esclat artístic del modernisme representat per edificis tan destacats com la Pedrera, la Casa Batlló i la Casa Amatller, entre molts altres.

Juntament amb la residència, i sovint desplaçant-la, l'activitat econòmica terciària s'hi anà localitzant cada vegada amb més força: comerç, oficines, seus d'empreses, cinemes, teatres, etc, especialment a la zona més central (entre Llúria i Balmes) i entorn el potent eix del Passeig de Gràcia, que seguia l'antic camí que unia la ciutat emmurallada amb el municipi de Gràcia. Aquest eix segueix sent avui el centre del dinamisme econòmic i la projecció comercial de la ciutat.

És a remarcar el fet que la Plaça de Catalunya no estava prevista al Pla Cerdà. Aquest "oblit" quedà corregit per la força dels fets: la seva posició de frontissa entre la ciutat vella i el nou Eixample la constituïa de forma natural en el centre neuràlgic de la ciutat; el pas dels anys no ha fet sinó refermar-ho.

Més enllà del límit de la dreta de l'Eixample, a la part alta, hi ha el barri de la Sagrada Família, que abans es coneixia com el Poblet. El Poblet era un veïnat que durant molts anys es va reduir a camps, amb un petit nucli de cases baixes situades al voltant de l'actual carrer de València.

No va arribar a tenir una certa entitat fins als primers anys del segle XX, com a barri obrer a l'entorn de moltes indústries.

El que avui li dóna personalitat és el temple de la Sagrada Família. Va ser encarregat com a temple expiatori i es va projectar el 1881 en uns terrenys del terme de Sant Martí, quan al seu voltant tot eren camps. El projecte va ser encarregat inicialment a l'arquitecte Francesc de Paula Villar i el va continuar un jove i llavors poc conegut arquitecte anomenat Antoni Gaudí, que es va fer càrrec de les obres quan tot just es començava a construir la cripta d'estil neogòtic. Actualment el temple és l'obra de Gaudí més coneguda arreu del món i el lloc més visitat pels turistes de la ciutat.

L'avinguda de Gaudí travessa el barri, unint la Sagrada Família amb una altra obra cabdal del modernisme català: l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, de Lluís Domènech i Montaner. Ambdós edificis han estat declarats Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO.

Al sud del barri de la Sagrada Família s'estén el barri del Fort Pienc. Aquest barri va néixer com a zona de fortificacions. Felip V, en establir el sistema de vigilància de la ciutat, va fer la Ciutadella i un fort avançat, vora del camí que sortia del Portal Nou: el Fort Pius. La seva existència va passar sense pena ni glòria i el 1869 es va enderrocar juntament amb la Ciutadella. Molt a la vora es va construir, el 1861, l'estació del ferrocarril de la línia de Lleida. La façana d'aquells edificis d'estil neoclàssic és avui la façana lateral de l'actual edifici engrandit el 1910 amb una gran coberta de ferro.

L'estació del Nord va donar personalitat a un barri situat entre la via del tren i la Gran Via. S'hi localitzaren molts transportistes entorn de l'antiga carretera de Ribes, una vella via de sortida de la ciutat des de l'època romana i fins que es va desenvolupar l'Eixample.

Després del tancament de l'estació ferroviària al darrer quart del segle XX, a les últimes dècades el barri ha anat transformant la seva fesomia. L'antiga estació ferroviària s'ha convertit en la principal estació d'autobusos de la ciutat. Al seu costat es va construir un important parc urbà i, a l'altra banda, un gran conjunt d'equipaments.

La construcció dels refugis antiaeris durant la guerra civil³

Durant la guerra civil, Barcelona fou intensament bombardejada tant per mar com per aire amb un total de 180 bombardejos que van provocar un 1816 víctimes i 2719 ferits, el que dona la mesura del patiment sofert per la població barcelonina i el clima de terror imperant. La destrucció física que patí la ciutat també fou molt intensa, amb gran nombre d'edificis afectats i uns 320 completament destruïts.

³ Extret de <http://barcelonabombardejada.cat> del Memorial Democràtic de Catalunya

Per protegir a la població s'inicià un intens programa de construcció de refugis subterranis amb un total de 1394 dels quals el 95% foren construïts pels mateixos veïns i el 22% restant finançats per diverses institucions.

Amb tot existeixen diversos tipus o models de refugis. Per una banda la habilitació d'espais existents, tant públics com privats. Aquest inclouen la habilitació de soterranis de fàbriques, que podria ser el model emprat en el cas que ens ocupa. Altres models inclouen la construcció pròpiament dita, sent la seva gran majoria construccions *ex novo* d'espais col·lectius, amb una ordenació i arranjamant del seu interior amb sales destinades a infermeria, banys, etc.

Pel que fa al cas que ens ocupa, el mateix passatge de Gaiolà va sofrir l'impacte d'una bomba durant l'atac des de mar el dia 13 de febrer de 1937, que tenia com a objectiu la fàbrica de la casa Elizalde, situada a l'illa delimitada per l'actual passeig de Sant Joan i els carrers Bailèn, Còrsega i Rosselló.

3.2. Antecedents arqueològics

No s'ha documentat cap intervenció arqueològica a la zona, llevat de la descoberta d'una tomba aïllada a tocar de la Sagrada Família, de difícil adscripció cronològica i portada a terme l'any 2002⁴.

4. MOTIVACIÓ I OBJECTIUS

La intervenció arqueològica és motivada pel projecte de construcció d'un edifici de nova planta amb tres soterranis per a garatge.

Donat que a la zona d'intervenció es té notícia de la construcció d'un refugi antiaeri de la guerra civil, que correspon amb el número 433 de l'Arxiu Administratiu de l'Ajuntament de Barcelona i del qual no s'han conservat plànols ni es coneix la seva localització exacta, es feia necessari la presència d'un arqueòleg en els moviments de terres previstos.

Tanmateix la descoberta d'una estructura quadrangular en la cantonada sud-oest del solar que deixava entreveure la presència d'una volta catalana, localitzada durant les tasques d'enderroc de la construcció preexistent, feien creure que es tractava d'aquest refugi antiaeri que la documentació senyalava.

5. FONAMENTS DE DRET

La intervenció és de caràcter preventiu, atenent la Llei 9/1993 30 de setembre del Patrimoni Cultural Català (DOGC 1807 de l'11 d'octubre de 1993) i el Decret 78/2002 de 5 de març del

⁴ Florensa i Puchol, Francesc Xavier, Memòria del seguiment arqueològic a la Sagrada Família, Atics, 2002, inèdit

Reglament de protecció del patrimoni arqueològic i paleontològic (DOGC 3594 de 13 de març de 2002).

6. TREBALLS REALITZATS

Els treballs arqueològics han consistit en la retirada de la runa de l'interior de la construcció localitzada durant l'enderroc de l'edifici preexistent, a fi i efecte de determinar si es tractava del refugi antiaeri número 433.

Per poder accedir a l'interior de l'estructura fou necessari l'enrunament de part de la coberta de la nau principal de la construcció ja que el seu interior estava colmatat de runa i escombraries.

Un cop eliminat aquest impediment físic es procedí a l'exploració del seu interior per mirar de trobar indicis que ens permetessin classificar la construcció com a refugi antiaeri. Tot seguit es va acotar i mesurà l'espai, per la seva reconstrucció volumètrica i es va dur a terme un extens registre fotogràfic.

Un cop avaluada la construcció s'efectuà un control arqueològic dels moviments de terres per la construcció d'un mur pantalla perimetral.

7. METODOLOGIA

Registre estratigràfic

La metodologia utilitzada per aquesta intervenció es basa en el mètode de registre Harris / Carandini, que consisteix en el registre objectiu i en la documentació exhaustiva de restes i estrats, utilitzant per això un model de fitxes específiques.

Topografia i planimetria

Les restes s'han vinculat geogràficament amb les coordenades UTM (ED50), per tal de documentar i facilitar la interpretació de la seqüència estratigràfica. La topografia i la planimetria han estat tractats informàticament amb programari SIG i CAD.

Documentació fotogràfica

Per tal de deixar una constància visual dels treballs realitzats, així com de les restes aparegudes, s'ha realitzat un registre fotogràfic exhaustiu en format digital d'alta resolució.

8. RESULTATS DE LA INTERVENCIÓ

L'estudi de la construcció localitzada al solar de la finca 8-12 del passatge de Gaiolà, no ha permès identificar cap element concloent que permeti afirmar que es tracta del refugi antiaeri número 433 que indica la documentació existent.

Alguns elements són típics d'aquest tipus de construcció. L'aparell constructiu es a base de passadissos amb volta catalana o de maó pla a junt seguit que recolzen sobre pilars fets també amb maons a trencajunt. Aquests passadissos eren tallats transversalment per altres passadissos més petits que comunicaven les diferents voltes, formant un laberint. Aquest sistema és òptim per minimitzar els estralls d'un impacte que enrunes part d'una volta i evitar les ones expansives.

Amb tot mancarien varis elements per definir un refugi antiaeri. Aquest són, la presència de un mínim de dos entrades i l'existència d'una coberta superior de formigó que protegís l'interior de la construcció en cas de caiguda d'una bomba.

A la construcció localitzada només hem pogut identificar un possible accés, que estava cobert amb una llosa de formigó i que conservava només un esglaó. Per altra banda la coberta de volta catalana es trobava sense cap element superior que la protegís, elements aquests dos que fan pensar que es tracta realment d'un soterrani de les naus centenàries que existien al solar i que podrien haver tingut un us industrial o de magatzem.

Alhora no hem pogut localitzar cap element moble que ens remeti al final dels anys 30 del segle passat, ni cap inscripció a les seves parets. Només s'han identificar elements mobles que suposen una utilització d'aquest espai entre els anys 60 i 80 del segle passat, abans de ser utilitzat com a dipòsit de deixalles i runa.

Tanmateix en les rases perimetrals per la construcció d'un mur pantalla no s'ha documentat cap estructura ni cap estrat amb materials d'interès arqueològic.

9. CONCLUSIONS

En el control dels moviments de terres per a la construcció d'un habitatge plurifamiliar amb tres soterranis al solar del Passatge de Gaiolà, 8-12, no s'ha pogut identificar cap element d'interès arqueològic.

L'estructura identificada al rasant de la finca no correspon al refugi antiaeri núm. 433, que, segons la informació documental disponible, es va construir al mateix passatge (*vid supra*). Segons aquesta mateixa documentació la construcció es localitza als números 18-20 del carrer, element aquest que no permet descartar la seva conservació en alguna altre part del traçat del carrer o finques adjacents.

10. BIBLIOGRAFIA

Florensa i Puchol, Francesc Xavier, Memòria del seguiment arqueològic a la Sagrada Família, Atics, 2002, inèdit

Barcelona Bombardejada, Memorial democràtic de Catalunya, en <http://barcelonabombardejada.cat>

ANNEX 1. DOCUMENTACIÓ ADMINISTRATIVA

Expedient R/N 470 K121-NB 2012-1-8393 d'autorització de la intervenció arqueològica preventiva a: Passatge Gaiolà, 8-12 (Refugi 433), Barcelona (Barcelonès), segons el procediment establert en l'article 14 i següents del Decret 78/2002, de 5 de març de 2002, del Reglament de protecció del patrimoni arqueològic i paleontològic.

Fets

1. El 29 de febrer de 2012 (reg. d'entrada 000294/ 0401E), el senyor Avelino Gutiérrez Albalà, apoderat de la societat Plan B Eventos, SL i Josep Lluís Alay, director de Patrimoni, Museus i Arxius de l'Ajuntament de Barcelona van presentar una sol·licitud d'autorització d'intervenció arqueològica preventiva de control i documentació al passatge Gaiolà, 8-12 (Refugi 433) de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de l'arqueòleg Oscar de Castro López (ACTIUM SL) del 5 al 30 de març de 2012.
2. El dia 2 de març de 2012 la tècnica arqueòloga dels Serveis Territorials a Barcelona va emetre informe favorable sobre la sol·licitud esmentada.
3. El dia 2 de març de 2012 el Servei d'Arqueologia i Paleontologia va proposar autoritzar la intervenció.

Motivació

Obres a la finca.

Fonaments de dret

1. Article 47 i següents de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català (DOGC núm. 1807).
2. Decret 78/2002, de 5 de març de 2002, del Reglament de protecció del patrimoni arqueològic i paleontològic (DOGC núm. 3594).
3. Decret 304/2011, de 29 de març, de reestructuració del Departament de Cultura (DOGC núm. 5849, de 31.3.2011); i Resolució CMC/254/2010, de 8 de gener, de delegació de competències de la persona titular de la Direcció General del Patrimoni Cultural en les persones directores dels Serveis Territorials del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació (DOGC núm. 5566, de 12.2.2010).

Data 21 MAR. 2012

Faig constar que aquesta còpia
reprodueix fidelment l'original.

Resolució

Per tot això, **resolc:**

1. **Autoritzar** la intervenció arqueològica preventiva d'acord amb les següents dades i condicions:

Lloc de la intervenció: Passatge Gaiolà 8-12 (possible refugi 433), Barcelona (Barcelonès)

Persona o institució autoritzada Avelino Gutiérrez Albalà, apoderat de Plan B Eventos, SL i Josep Lluís Alay, director de Patrimoni, Museus i Arxius de l'Ajuntament de Barcelona.

Direcció de la intervenció arqueològica: Oscar de Castro López (ACTIUM SL).

Activitat autoritzada: excavació.

Termini de realització de la intervenció: del 5 al 30 de març de 2012.

Lloc de dipòsit provisional de les restes: Museu d'Història de Barcelona

La intervenció arqueològica o paleontològica autoritzada haurà de ser realitzada d'acord amb les disposicions de la Llei 9/1993, del patrimoni cultural català, i del Decret 78/2002, del Reglament de protecció del patrimoni arqueològic i paleontològic, així com en els termes descrits en la documentació presentada per a la tramitació de l'expedient.

El termini de dos anys previst per a la presentació de la memòria, s'entendrà que comença a comptar a partir del dia en què ha finalitzat la intervenció.

2. Notificar aquesta resolució, que no exhaureix la via administrativa, a la persona o entitat interessada i comunicar-li que contra aquesta pot interposar-hi recurs d'alçada davant el conseller de Cultura, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la recepció d'aquesta notificació.

Notificar, així mateix, aquesta resolució a l'ajuntament del municipi afectat, i comunicar-li que contra aquesta pot interposar-hi recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la recepció d'aquesta notificació. Potestativament, dins el mateix termini, podrà efectuar el requeriment previ previst a l'article 44 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, de la jurisdicció contenciosa administrativa.

P.d. Resolució CMC/254/2010, DOGC 12.2.2010

La directora

M. Àngels Torras Ripoll

Barcelona, 2 de març de 2012

Muntaner, 221
08036 Barcelona
Telèfon 933 63 28 70
Fax 933 63 28 78

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Serveis Territorials a Barcelona

Data 21 MAR. 2012

Faig constar que aquesta còpia
reproduceix fidelment l'original.

ANNEX 2. DOCUMENTACIÓ FOTOGRÀFICA

FOTO 1. Passatge de Gaiolà

FOTO 2. Passatge de Gaiolà

FOTO 3. Estat inicial del solar

FOTO 4. Estat inicial del solar. Es pot apreciar l'estructura que aflorava al rasant de la finca

FOTO 5. Volta caiguda que feia pensar que es tractes del refugi 433

FOTO 6. Inici de retirada de la coberta caiguda

FOTO 7. Finestra localitzada en les tasques de neteja de l'estructura

FOTO 8. Obertura de la coberta per accedir a l'interior de l'estructura

FOTO 9. Estat final de l'estructura un cop retirada la runa interior

FOTO 10. Estat final de l'estructura un cop retirada la runa interior

FOTO 11. Detall de l'accés al soterrani

FOTO 12. Detall de la volta a junt seguit

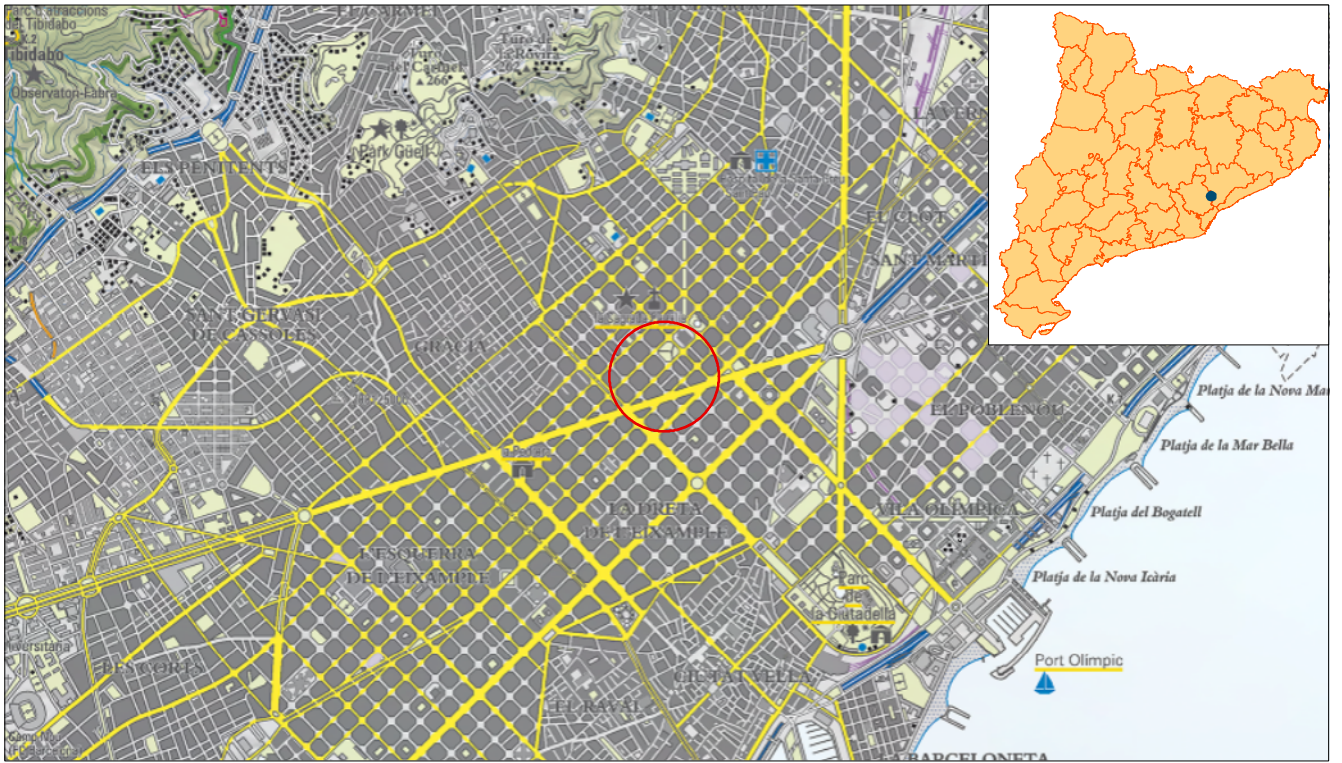

FOTO 13. Inici de les tasques d'excavació de les pantalles perimetrals

FOTO 14. Detall de la rasa de la pantalla perimetral

ANNEX 3. DOCUMENTACIÓ PLANIMÈTRICA

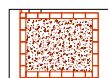
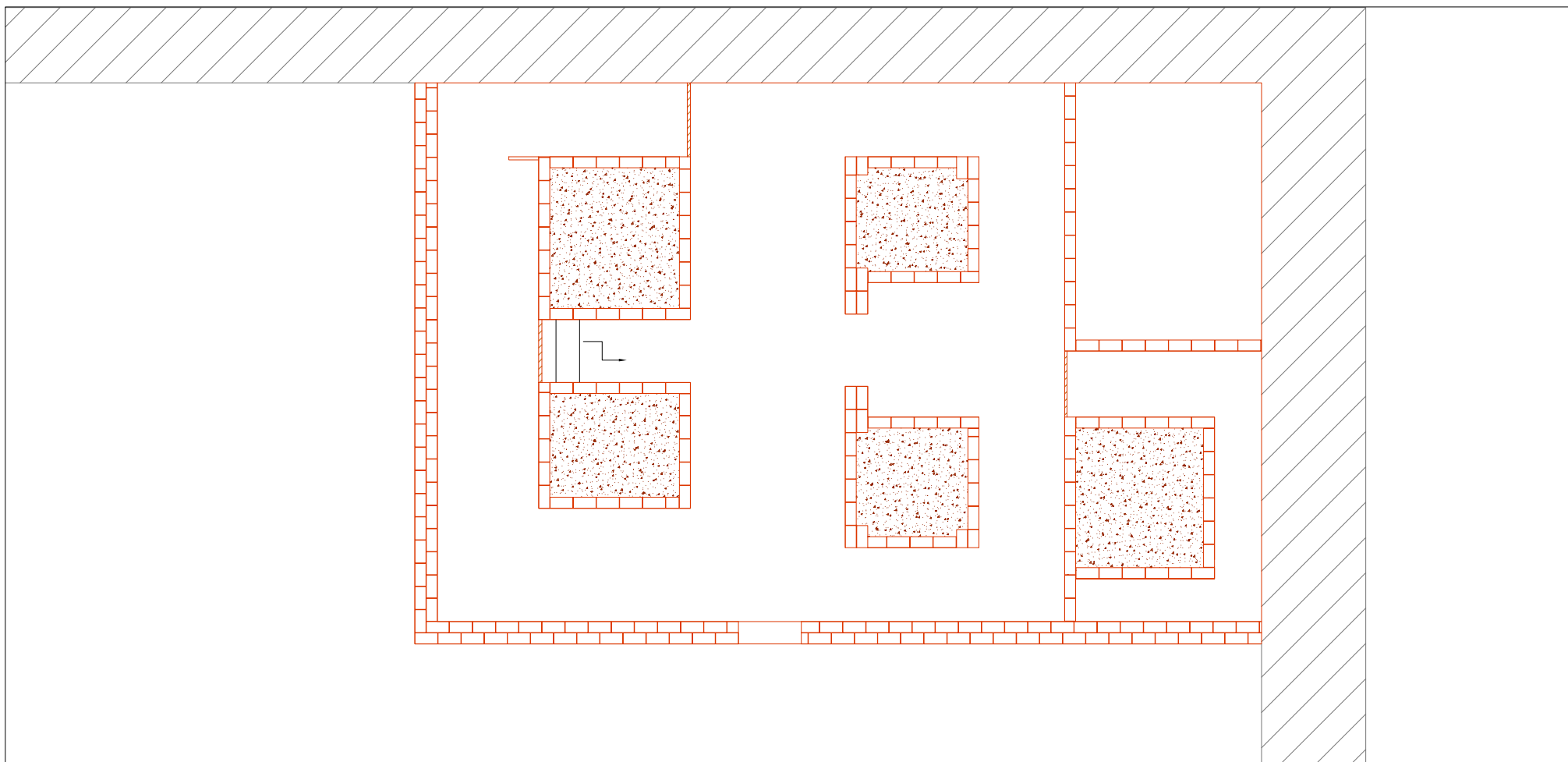

Mapa topogràfic Escala 1:50.000

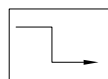

Ortofotomatge Escala 1:5.000

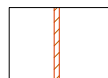
INTERVENCIÓ ARQUEOLÒGICA Passatge de Gaiolà, 8-12 Refugi 433		TÍTOL DEL PLÀNOL Situació de la Intervenció		CODI 014/12	NÚM. PLÀNOL 1
PROMOCIÓ I FINANÇAMENT Plan B Eventos, SL	DIRECCIÓ TÈCNICA Oscar de Castro López	ESCALA 1:50.000 1:5.000	DATA 07/03/12	Actium®	

Pilars

Escala acces

Envans contemporanis

INTERVENCIÓ ARQUEOLÒGICA
Passatge de Gaiolà, 8-12 - Refugi 433

NÚM.PLÀNOL
2

TÍTOL PLÀNOL
Planta soterrani

DATA
02/04/12

PROMOCIÓ I FINANÇAMENT
PLAN B EVENTOS, SL

CODI
014/12

ESCALA
1:75

DIRECCIÓ TÈCNICA
Oscar de Castro López

Actium